

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2023

Kde domov můj?

Kde domov můj, kde domov můj?

Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalínách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled.

A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj!

Kde domov můj, kde domov můj?

V kraji znáš-li Bohu milém,
duše čisté v těle čilém,
mysl jasnou, vznik a zdar,
a tu sílu vzdoru zmar.

To jest Čechů slavné plémě,
mezi Čechy, domov můj,
mezi Čechy, domov můj!

Kde domov můj, kde domov můj?

V zemi, kde náš kníže svatý,
vírou v Krista v duši vzňatý,
krev svou v oběť za vlast lil,
český národ vykoupil.

V zemi slavné, otcům drahé,
v české zemi domov můj,
v české zemi domov můj!

Kde domov můj, kde domov můj?

Bože, velký Hospodine,
ruka tvoje světům kyne,
Tebe vzývá národ můj,
věčný Bože, při něm stůj.

Světovládny Hospodine,
chraň vždy český domov můj,
chraň vždy český domov můj!

Milí farníci,

Prožíváme závěr roku 2023, a jak jsme zvyklí, ohlížíme se a hodnotíme uplynulý čas s výhledem, co nás čeká v období následujícím. Ohlédnutí nám jako vždy nabízí také náš farní zpravodaj. Pro mě byla v letošním roce velmi důležitá připomínka 70 let od tzv. Olešnického procesu. K tomuto momentu nedávných dějin našeho kraje se připojilo i město a díky tomu jsme mohli být i v autentických prostorách kulturního domu, kde samotný soudní proces s kulaky v roce 1953 proběhl. Za spolupořádání této akce zástupcům města Olešnice upřímně děkuji, především pak paní zastupitelce Galině Žilové. Měl jsem radost i ze zapojení mnohých z farnosti, především Jarušky Sobotkové, která opatruje archivní a autentické dokumenty svědectví postižených tímto procesem, které shromáždil pro svoji knihu její tatínek Josef Novotný. Byl jsem mile překvapen tím, kolik lidí se akce zúčastnilo a že se tato akce vydařila a stala se snad i důstojným připomenutím obětí. Při mši svaté jsme mysleli jak na oběti tak i na aktéry, kteří tuto komunistickou zlovůli zinscenovali nebo do ní byli zapojeni. Důležitost tohoto připomenutí vnímám i pro dnešní dobu, v níž bují pýcha mocných a rozkol mezi lidmi, podobně jak to bylo i v době komunismu. Mě osobně zasáhlo uvědomění si bezmoci nevinných obětí, a jak člověk na základě politického přesvědčení dokáže bez náznaku výčitky svědomí odsoudit druhého k mnohaletému vězení a dokonce i smrti nebo k trýznění dotčených rodin obětí. Jsem rád, že výstavu k této připomínce navštívili i žáci místní základní školy. Bylo jistě i mnoho jiného co jsme tento rok prožili, ale tato akce se mi vryla více do paměti.

Na prahu nového roku jistě také myslíme na to, co nás čeká nebo i co plánujeme. Za sebe bych byl rád, kdyby se letos konečně povedlo na slavnost sv. Václava zavěsit na věži farního kostela chybějící zvon. Zvonař pan Josef Tkadlec z Halenkova, který na doporučení diecézního kampanologa měl zvon odlít, stále zápasí se zákeřnou chorobou, nakonec jsem se proto rozhodl oslovit zvonařství Manoušek. Pan Petr Rudolf Manoušek je konec konců synem zvonaře, který odléval naše stávající zvony z roku 1962. Zvonařství Manoušek sídlí v Praze na Zbraslavi, ale zvony odlévá v Holandsku, proto jsem se nejdříve zdráhal jej oslovit, jelikož jsem nechtěl zvon z ciziny. Nyní tedy jedním, aby se žehnání nového zvonu uskutečnilo na slavnost sv. Václava.

Do nadcházejícího roku bych vám, milí farníci, přál radost z přehlížených maličkostí a žádný jed pýchy a zloby, protože i malá kapička často otráví celý pohár. Přeji vám niternou, duchovní radost ze svátků Narození Krista. Ať Vánoce prožijete v blízkosti s Pánem a svými bližními a do nového roku necht' vás provází svým požehnáním Trojjediný Bůh Otec, Syn a Duch Svatý. Amen

S pozdravem otec Tomáš

Novoknězem, který letos přijal pozvání na pouť, byl Tomáš Zámečník, kterého mnozí známe „od plének“. Vyhověl našemu přání a poskytl nám tento rozhovor.

Můžeme Tě vidat v Olešnici, jaký máš k Olešnici vztah?

V Olešnici mám své rodinné kořeny. Moje maminka se zde narodila, a do svých čtyř let tam vyrůstala. Poté se s rodiči přestěhovali do Brna. Ale část mé rodiny v Olešnici stále bydlí.

Olešničtí farníci Tě znají z návštěv v Olešnici, odkud ale pocházíš?

Narodil jsem se v Brně.

Na pouť do Olešnice jsi jezdil již od mala, jak jsi vnímal to, že jsi na ní letos poprvé sloužil jednu ze mší svatých a uděloval novokněžské požehnání?

Byla to pro mě především velká čest. Sloužit mši svatou na místě, kde jsem rád býval už jako chlapec, a ke kterému mám vztah a mám jej rád, je pocit vlastně zvláštní, ale zároveň velmi radostný.

Co se Ti první vybaví, když se řekne Olešnice?

Jako první se mi vybaví tetička se strýčkem (Marie a Josef Halámkovi) a zážitky z poutí, kam jsem jezdíval od malička. Poprvé mě naši vezli na pouť ve třech měsících... Nejsilnější zážitky mám vždycky z poutí.

Vzpomeneš si na nějaký pěkný zážitek z dětství, který jsi zažil v Olešnici?

Když mně bylo asi 10 let, tak se u Halámků za stodolami na zahradě nacvičovala pouťová pohádka, v sobotu večer zde byla generálka. Byli jsme u toho já a moje sestra Maruška. Tvoje mamka (Jana Knotková) s Mirkem, byli v té skupině, která nacvičovala. Já jsem se tehdy cítil strašně velký, že už můžu být při tom, když se nacvičuje pouťová pohádka. Tak to si pamatuju. Vrátil jsem se pak domů do kuchyně a cítil jsem, že jsem povýrostl. To byl takový jeden krásný zážitek. Ale byla by jich určitě celá řada.

Letos jsi dokončil kněžský seminář v Olomouci, na co nejraději z tohoto období studia vzpomínáš?

Nejvíce asi vzpomínám na zážitky se spolužáky, které jsme tam zažili. Vztahy v semináři pro mě byly velmi důležité. Je to vlastně i jedna z funkcí, kterou kněžský seminář plní a je super, že si pak člověk do života ty vztahy nese. Taky velmi rád vzpomínám na rok studia v Římě, který jsem strávil v Nepomucenu. Být téměř na rok součástí Říma pro mě byla nezapomenutelná zkušenost.

Co Tě vedlo na cestu kněžství?

Popsal bych to jako Boží pozvání, ne úplně povolání ve smyslu nějakého zjevení, kdy by mi Bůh jasně ukázal moji životní cestu, po které se mám vydat, ale spíš jako pozvání od Boha. Dal mi tehdy jasně najevo, že jestli chci, tak cesta ke kněžství je z Boží strany otevřená. To pro mě byl tak silný zážitek, že jsem se nakonec rozhodl jít do semináře.

Čím nejraději vyplňuješ svůj volný čas?

Rád sportuji, nejraději plavu, lyžuju a rád trávím čas v přírodě. Tak se rád starám o něco živého - zvířata, rostliny, zahradu...

Je něco, čemu se podle Tebe lidé v církvi málo věnují a Ty bys to chtěl více rozvinout?

Myslím, že dneska trochu opomíjená věc v církvi je duchovní doprovázení a tomu bych se chtěl věnovat. Psal jsem diplomovou práci na téma „Duchovní doprovázení vysoce citlivých osob“, což je samozřejmě pouze jedno z odvětví duchovního doprovázení, ale myslím, že celkově duchovní doprovázení je jedna z věcí, která je hodně potřeba. Víím, že to je věc pro zkušené kněze, nebo obecněji řečeno pro lidi s mnoha zkušenostmi v naslouchání lidem, ale věřím, že časem snad zkušenosti také získám.

Jaký je Tvůj cíl v kněžském životě?

Být svatý! Myslím si, že jiný cíl nepotřebuji. Snad by se vyřešilo i spoustu problémů v církvi, kdybychom byli všichni kněží svatí. Ačkoli si uvědomuji náročnost tohoto cíle, zároveň si myslím, že toto je cesta, jak být dobrým knězem.

Co si myslíš, že pro Tebe bude největší výzva v kněžství?

Zatím vidím jako svoji největší výzvu dobře si uspořádat čas a priority v tom, čemu se věnuji. Protože je čím dál jasnější, že se nemohu věnovat všemu, co je potřeba. Umět tedy vybrat to, čemu je vlastně potřeba se věnovat a zároveň i určit, kolik je tomu potřeba věnovat času. Domnívám se, že tyto schopnosti patří mezi věci, které bychom mohli nazvat kněžským uměním.

Jak jsi vnímal svoji primiční mši svatou?

Přišlo mi, že jsem vůbec nebyl ve stresu. I když možná je člověk v takovém stresu, že už to ani nevnímá. Ale co jsem vnímal, bylo, že kolem mě „běhá“ strašně moc lidí. Úplně strašně moc. Z toho jsem měl trochu výčitky - že asi 100 lidí je zaměstnaných na tom, že mám primici. To pro mě byl nezvyklý pocit. Zároveň mi to dávalo pocit bezpečí a jistoty, že to neleží na mně. Můj úkol bylo odsloužit mši svatou a věděl jsem, že když se někde začnu plést, tak jsou nachystaní tři lidé, kteří mě budou ukazovat, co mám říkat, jak a proč. Ostatní leželo na bedrech jiných, a to pro mě bylo velmi polehčující.

Celkově bych to asi shrnul tak, že jsem svoji primiční mši svatou vnímal jako krásnou oslavu Boha a jako důkaz toho, že se lidé ještě dokážou sejít k nějaké velké oslavě Boží, ke mši svaté. A také to, že se dokážou nasadit pro věc.

Jsi ve funkci kněze několik měsíců, co Tě zatím nejvíce překvapilo?

Realita zpovědní praxe.

Poděl se s námi o Tvůj oblíbený způsob modlitby.

Nejoblíbenějším způsobem modlitby je pro mě asi vnitřní modlitba, nebo rozjímání.

Co to pro Tebe znamená?

Rozjímání se snažím dělat dvakrát denně, vždy na půl hodiny. V ranní půlhodině rozjímám nad texty daného dne, tedy první čtení, žalm, evangelium. Snažím se nad nimi rozjímat buď sám, nebo s pomocí nějaké knížky, která se zabývá rozjímáním na daný den. Občas zkouším i jiné metody rozjímání - představit si sebe v dané biblické scéně, v roli některého z protagonistů, nebo že stojím bokem a jen se dívám na tu scénu... možností je vlastně docela hodně. Odpoledne většinou v rozjímání nejprve přemýšlím před Pánem Bohem nad tím, co se daný den už událo, co bylo pěkné, co mě trápí a proč; kudy se ubírala moje setkání s lidmi, rozhovory, kam a proč to vedlo. Potom pokračuji v rozjímání nad nějakou duchovní literaturou.

Kdy zase přijedeš navštívit Olešnici?

Doufám, že brzy, protože je to jedno z míst, kam se od dětství rád vracím.

Děkujeme otci Tomášovi za rozhovor a vyprošujeme mu požehnání na cestě ke svatosti. Moc se těšíme na další setkání s ním.

Rozhovor připravila Maruška Knotková

Ekonomická a pastorační rada farnosti

V květnu letošního roku proběhly volby do pastorační rady farnosti. Část členů byla volena farníky, další jmenoval pan farář. Pro osvěžení paměti čtenářů farního zpravodaje uvádíme jména všech členů: František Vojta ml., Jarmila Sobotková, Marie Šafaříková, Jiří Kadlec, Jiří Horáček, Vojtěch Knotek, Jaroslava Trmačová, Květoslava Štěpánková, Jarmila Adamcová a Tomáš Kánský. Pastorační rada je ustanovena na 5 let nebo do odvolání faráře. Ten si jmenuje ještě ekonomickou farní radu, jejíž členy zůstávají Ludmila Čadková, Jan Novotný st., Josef Kánský, Milan Trmač a Václav Plíhal.

Úkolem pastorační rady je, zjednodušeně řečeno, navrhopat faráři pastorační aktivity a podílet se na nich ve farnosti. Zástupci pastoračních rad z děkanství Žďárského, Boskovického, Tišnovského a Velkomeziříčského se setkali 11. října na oblastním setkání, které svolalo Biskupství brněnské do Nového Města na Moravě. Po mši svaté v kostele sv. Kunhuty, kterou sloužil otec biskup Pavel, se v místním kulturním domě zapojili do prezentace ještě P. Pavel Kafka a P. Pavel Šenkyřík. Biskupství určilo rok 2024 rokem evangelizace. Svoje pastorační aktivity představily farnosti Kunštát a Velké Meziříčí. Biskupství brněnské vyčlenilo pro příští rok 1 mil. Kč na podporu pastoračních aktivit farností diecéze. O příspěvek je třeba žádat do 31. ledna 2024. Podrobnosti jsou uvedeny na webových stránkách biskupství.

Když se zamyslíme nad tím, co všechno se děje v naší farnosti, jeví se aktivity jako dostatečné. Teď jenom „neusnout na vavřínech“ a podpořit pořádající zapojením se a účastí co nejvíce farníků. Ale pokud někdo má nějaký dobrý nápad, co by se ještě mohlo v naší farnosti uskutečnit, tak ať se s ním podělí s kýmkoli z pastorační rady.

Marie Šafaříková

Říká se, že život je změna. A projevuje se to i v naší farnosti. Jedna ze změn nastala na kůru. Pokud vás zajímá, jak se má ona milá mladá varhanice Markéta Nováková (roz. Novotná), která ještě nedávno s železnou pravidelností doprovázela bohoslužby, pak jistě nevynecháte tento rozhovor.

V Olešnici už se s Tebou teď moc nevidáme, ani neslyšíme tvou hru na varhany. Kam momentálně pokračuje tvoje životní cesta?

V červnu jsem složila státnice na vysoké škole a pak jsem se vdala. To asi všichni ví (*smích*). A teď společně s mým manželem stavíme takový malý domeček na pozemku, který jsme dostali od jeho rodičů. Ten se nachází v Příbrami na Moravě, což je mezi Rosicemi a Velkou Bíteší. No a moji rodiče, ti mají les, tak nám darovali dřevo na stavbu. Takže jsme se rozhodli, že místo, abychom šli do bytu, tak si postavíme takovou malinkatou, nízkonákladovou dřevostavbu, kde tak nějak plánujeme pobývat, než si našetříme na hypotéku a postavíme si normální dům. Jinak varhaničení v Olešnici už jsem z větší části předala, ale určitě ještě občas budu hrát, párkrát do měsíce mě ještě uslyšíte.

Kdy jsi vlastně začala hrát na varhany?

No, já si vzpomínám, že poprvé jsem hrála v deseti letech. To ale ještě nebyla celá mše. Hrála jsem jen nějakou mariánskou písničku při mši. A od té doby jsem občas hrávala. To bylo ještě, když hrál pan varhaník Blaha a on byl rád, že se toho někdo ujal. A někdy, když jel třeba do lázní, tak jsem ho zastupovala. Ale zpívala se třeba jenom jedna písnička a zbytek byl bez varhan.

Jak ses vůbec k hraní na varhany dostala?

Co si vzpomínám, tak odmala jsem chtěla hrát na varhany. V první třídě jsem začala hrát na klavír. A pak to bylo asi taky tím, že tatka zpíval s panem varhaníkem. Tak asi i on mě k tomu přivedl. Potom už jsem dostala nějaké zjednodušené varhanní doprovody a ty jsem se začala učit. A pak jsem začala chodit na varhany k panu učiteli Krejsovi do Letovic.

Kdy jsi začala hrát naplno?

To bylo až potom, co pan varhaník Blaha zemřel. To bylo tuším v roce 2011. Já jsem tehdy byla v sedmé třídě a to tady ještě hrával i František Ostrý. Já jsem ze začátku hrávala středy, soboty a pak i něco víc. František Ostrý zde za rok přestal hrát a tím pádem jsem začala hrát naplno. No a pak, když se k tomu přidaly ještě Černovice, tak to toho bylo asi nejvíc, za celou dobu, co jsem na varhany hrála. Ale potom zase začali hrát i další lidé, takže se to uklidnilo.

Jak tehdy vypadala taková tvoje typická neděle?

Hrála jsem na dvou mších. Tady a v Černovicích. A občas jsem ještě zaskakovala v Rovečném. Takže to jsem pak třeba jela normálně celé dopoledne s panem farářem. Někdy toho tedy bylo opravdu dost.

Tím pádem máš zkušenost se třemi různými varhanami v našich farnostech. Na které se ti nejlépe hraje?

Určitě na ty v Olešnici, protože tady máme pneumatické varhany, na které se obecně hraje líp než na ty mechanické, které jsou v Rovečném a v Černovicích. A i v Olešnici máme ty varhany největší a je zde nejvíce rejstříků. Olešnické varhany jich mají docela hodně. Na rozdíl od ostatních farností máme také dva manuály. Jsou tam tři rejstříky na pedály a pak na každý manuál asi tak sedm, takže už to nabízí víc možností než třeba v Rovečném a Černovicích. Varhany v Černovicích byly celkem nedávno restaurovány, takže tam to taky není zas tak špatné, ale je tam méně rejstříků. No a v Rovečném už jsou ty varhany v trochu horším stavu, tak tam se člověk i trochu při té hře zapotí. Tam jsou totiž staré mechanické varhany, kdy se pohyb přenáší pomocí táhel a někdy to jde fakt dost ztuhla a je to i trochu fyzicky náročné. Ale všechny tři mají elektrický pohon a ventilátor, takže se nemusí nikdy šlapat na měchy. I když i to se mi párkrát v Olešnici stalo, že vypadla elektřina a tak se muselo šlapat. I proto mi přijde, že třeba v minulosti byly varhany více mužská záležitost. Bylo to totiž fyzicky namáhavější. Věřím tomu, že hrát dřív na nějaký větší varhany byla opravdu fuška, ale dneska na tom už nezáleží.

K čemu vlastně slouží ty rejstříky?

Ty udávají barvu a hlasitost zvuku. Pokud si na to člověk troufne, tak si může pustit hned na začátku všechny rejstříky, akorát to hraje hrozně nahlas. Ono to funguje trochu jako na elektrických klávesách, že si můžeš zapnout vlastně, co chceš a nezávisí to úplně na schopnostech. Ale samozřejmě, když s tím umí někdo dobře pracovat, tak je to pak krása. Mně osobně se líbí takové ty měkké rejstříky, flétny, co tam jsou.

Už si toho odehrála docela hodně, jaká část liturgického roku je, pro Tebe jako varhanici, vlastně nejoblíbenější?

Za mě je nejhezčí Advent. A myslím, že to tak má víc lidí, možná i nejenom varhaníků, nevím. Mám za to, že i přes vstávání třeba roráty mají své kouzlo. Jak to navíc začíná ještě potmě a tak. Advent se ale zároveň řadí k těm částem, které jsou dost krátké, ale je pro ně v Kancionálu hodně možností, co hrát. Ještě horší je to třeba o Vánocích. Ty jsou někdy opravdu krátké a těch koledí je strašně moc. A tím, jak je to takové zpěvné období, tak se většinou nestihnou ani všechny zahrát. Moje nejoblíbenější skladba je asi Rodičko Boží vznešená. A pak mám moc ráda koledy, ale třeba i píseň Kristus vítězí, Kristus kraluje, to je takové krásné slavnostní.

Kde všude jsi za hranicí našich farností už hrála na varhany?

Teď momentálně nikde aktivně nehraju, ale hrála jsem v několika farnostech při různých příležitostech. Od pohřbů, přes farní zájezdy až po pěší pout' na Velehrad. Z těch okolních můžu jmenovat například: Kunštát, Bystřice, Sloup nebo třeba i v jezuitském kostele v Brně. A když jsem v Brně chodila

do varhanické ZUŠ, tak jsme mívali koncerty i v dalších brněnských kostelích. Třeba v katedrále svatého Petra a Pavla na Petrově, ale vím, že jsme hráli i v nějakém husitském kostele. Takže už jsem těch varhan taky pár prošla.

A platí tedy to, že každé varhany jsou jiné?

Hodně se liší třeba v rejstřících. Jsou nějaké základní, například principál nebo flétny, co tak bývají všude, ale pak ty další jsou jiné. Někde je zase delší odezva. To znamená, že když varhaník zahraje nějaký tón, tak trvá déle, než se vytvoří, než skutečně zazní. To se stává, když jsou od sebe daleko píšťaly a hrací stůl. Takto to je třeba právě v katedrále svatého Petra a Pavla, tam to má velké zpoždění. A někdy naopak je ta odezva mnohem rychlejší, to bývá u těch menších varhan. Takže jsou opravdu každé varhany trochu jiné.

Dá se taky tak trochu říct, že sis vlastně vychovala v Olešnici některé své nástupce?

V první řadě chci říct, že jsem měla ze všech holek, které se toho chopily velkou radost. Klárka i Anička jsou obě, i v tom mladším věku, velmi spolehlivé a šikovné. A vlastně to, že jsme spolu trénovaly na varhany třeba v neděli po mši, tak mi to ve výsledku dost ušetřilo práci. Jednak že jsem na to pak už nebyla sama, ale taky při předávání to bylo mnohem jednodušší.

A komu jsi to tedy teď u nás tak nějak předala?

Koordinaci, kdo kdy bude hrát, psaní těch seznamů a tak podobně převzala Anička Jílková. V současné době také hraje Klárka Horáčková, Tereška Kánská a můj taťka (Jan Novotný, st., pozn. redakce). Případně někdy ještě zaskočí Eliška Křenková z Černovic, když je potřeba. A stejně tak někdy pomáháme i my jí tam, když je toho na ni moc, protože je tam na to Eliška sama.

Co bys chtěla na závěr vzkázat čtenářům tohoto zpravodaje?

Ať se nebojí zapojit svým zpěvem do liturgie. A aby si vážili toho, že varhany zase i po mně někdo převzal a věnuje tomu svůj volný čas a schopnosti, protože to rozhodně není všude samozřejmé.

Otázky položila Eliška Kánská

Snad k rozhovoru zbývá dodat, že toto není letos jediná změna ve stálých službách v naší farnosti. Věra Halasová s manželem převzala po Božence Kovářové tým květinářek i péči o farní zahradu. Parčík pod kostelem opečovává Soňa Šašinková, farní dvůr Jana Broklová, Jirka Kadlec pomáhá panu faráři s technickými věcmi a Žaneta Horáčková s farní kavárnou. A kostelíček větrá, uklízí zdobí ... Iva Novotná. Když budete pozorně číst další stránky časopisu, objevíte možná ještě další změnu.

Diecézní setkání mládeže v Žarošicích

V sobotu 13. května jsem se vydal společně s Anežkou K. a s mojí sestrou Aničkou, na diecézní setkání mládeže do Žarošic. Pravda, měli jsme to trochu z ruky, ale z Boskovic byl vypravený autobus.

Čekal na nás den plný zábavy a radosti z Boží blízkosti. Program byl pestrý a den ubíhal velmi rychle. Dopoledne začalo setkáním ve skupinkách. Po dobrém obědě následovaly scénky, svědectví mladých o víře, plnění různých úkolů, možnost přijetí svátosti smíření a adorace. Celý program jsme ukončili mší svatou s otcem biskupem Pavlem Konzbulem.

Unavení, ale zároveň obohaceni dary z Kristovy lásky, které jsme získali, jsme se vydali na cestu domů. Děkuji všem pořadatelům, za krásný a vydařený den.

Jenda J.

Olešnický proces

O dubnovém víkendu 14. - 16. jsme si připomněli uplynutí 70 let od politického procesu s místními kulaky. Program začal už v pátek večer vernisáží výstavy „ROZKULAČENO“. Výstavu zapůjčil Ústav pro studium totalitních režimů v Praze a v budově kulturního domu byla umístěna 14 dní. Jednotlivé panely výstavy nám přiblížily tuto těžkou dobu v celé republice a promítnutý dokument nám zase připomněl, co se v padesátých letech dělo na olešnicku. Pro nás starší bylo až dojemné vidět na obrazovce známé lidi, kteří už mezi námi nejsou. Výstavu si přišlo prohlédnout mnoho lidí a také žáci z olešnické školy. Moderování všech tří vzpomínkových dnů se ujala historička Markéta Malachová (rozená Kohoutová z Olešnice). Při zahájení jsme vyslechli báseň, kterou napsal místní pan učitel Jílek své žákyni Evě Chudobové, která byla s maminkou záhy po procesu vystěhovaná daleko do Čech. Další den, tedy v sobotu večer, byl v místním kině promítnut filmový záznam rekonstrukce soudního procesu, který proběhl v roce 1953 v olešnické sokolovně. Zinscenovaný proces ztvárnili studenti právnické fakulty UK v rámci festivalu proti totalitě „MĚNE TEKEL“ v roce 2019. V neděli dopoledne nás opět přivítala úvodním slovem Markéta. Jako host byla pozvána Marie Cholínská (rozená Bočková z Crhova), která několik let pracovala v Ústavu pro studium totalitních režimů a dlouhodobě se věnovala získávání informací o olešnickém procesu. Ta nám přiblížila, co se dělo v roce 1953 v Olešnici a podložila získanými dokumenty z té doby. Následovalo poutavé vyprávění dalšího hosta: paní Mahrové z Ústupu, která je jednou z posledních pamětnic této doby z rodin, které byly v procesu souzeny. Program celého víkendu byl velice zajímavý, ale pro mě osobně bylo nejsilnějším zážitkem setkání s vnučkou Jančů ze Křtěnova, kteří byli násilně vystěhováni a nikdy se do Křtěnova nevrátili.

J. Sobotková

„FARNOSTI BEZ HRANIC“ v Kunštátě

V květnu se mládež zúčastnila soutěživého klání mezi farnostmi neboli „Farnosti bez hranic“. Celý den byl zaměřený na misie a my - Olešňáci, jsme představovali Ukrajinu. Naše skupinka byla červená a tomu také odpovídala barva trička. A jak se říká: „Bez Božího pozhánání, marné lidské namáhání“, proto jsme i my celý den odevzdali při mši svaté našemu Pánu.

Čas rychle utíkal a počasí nám přálo. V soutěžích jsme dokazovali nejen svoje vědomosti, ale i vytrvalost, zdatnost a zejména trpělivost. Z celkem 10 skupin jsme nakonec získali krásné a obdivuhodné 1. místo. Naše vítězství jsme oslavili průvodem v neděli při mši svaté. A pohár tentokrát zůstal v Olešnici.

Děkuji všem pořadatelům za program (byl skvělý), za výborné pohoštění (kdo nemá rád gulášek?), ale zejména za atmosféru. Děkuji i všem, kteří se z naší farnosti zúčastnili. A tak mě napadá otázka: „Příště zase?“

Ad'a

Noc kostelů

V červencovém čísle Olešnického zpravodaje jste měli možnost si přečíst tento článek, jehož autorkou byla paní M. Šafaříková:

„Římskokatolická farnost Olešnice se opět zapojila do „Noci kostelů“, která se letos uskutečnila v pátek 2. června. (Malé vysvětlení pro neznalé: Noc kostelů je každoročně pořádaná akce, která má umožnit

široké veřejnosti nezávazné přiblížení se a setkání s křesťanstvím. V ČR proběhl první ročník v roce 2009, olešnická farnost se poprvé zapojila v roce 2021 a předpokládá se, že za dva roky v roce 2025 uspořádá „Noc kostelů“ zase).

V kostele svatého Vavřince na náměstí probíhala „duchovní“ část programu, zatímco na faře byl program spíše zábavný. A hřbitovní kostelík svatého Mikuláše si mohli zájemci prohlédnout s výkladem průvodce.

Z duchovního programu zaujala jistě svoji hrou na varhany Markéta Novotná. V jejím provedení se nejednalo jen o hraní na varhany, jak to znají farníci při bohoslužbách, ale přímo o koncert varhanní hudby od různých autorů včetně J. S. Bacha.

Rovněž vystoupení pana Stanislava Větrovského z Květné s představením „Vrátil jsem se domů“ podle Listů Nikodémových Jana Dobraczynského sneslo to nejprísnější hodnocení a vedlo k zamyšlení.

O závěrečnou část programu v kostele se postarala schola mladých farníků svými „Zpěvy z Taizé“ a společnou modlitbou. Na faře se jistě dobře bavily děti. Byla pro ně připravena soutěžní hra na téma „Moře“. Děti hledaly poklad, vysvobozovaly zajatce a předvedly i svoji pohybovou zdatnost. Za svoje výkony byly náležitě odměněny. V komunitním centru ve dvoře fary hrála Olešnická cimbálová muzika. Protože se její výkon líbil, hrála skoro o hodinu déle, než bylo avizováno na plakátech.

Všem, kteří se na olešnické „Noci kostelů“ jakkoli podíleli ať už jako pořadatelé nebo jako návštěvníci, patří velký dík.“

„Myslím, že zde autorka popsala celý večer naprosto vyčerpávajícím způsobem. Atmosféra toho dne byla velmi příjemná. Ocenila jsem všechny spolufarníky i hosty, že dovedli nabídnout a zrealizovat zajímavý program v časově omezené době.“

Další olešnická Noc kostelů se plánuje na rok 2025. Příští rok se tedy můžeme inspirovat u sousedních farností a nabídnout nový zajímavý program, abychom radost z víry mohli sdílet i s ostatními, třeba nevěřícími, ale stejně Bohem milovanými lidmi.

Jarka Trmačová

Zážitky z poutního zájezdu do podhůří Jeseníků a Orlických hor

Na letošní pouť jsme vyjeli 28. července v 5:40 z Olešnice, přes Křtěnov, Prosetín, Koroužné, Štěpánov, Bystřici, Olešnou a Nové Město, směrem na Svitavy a Šumperk.

Doprovod nám dělali otcové Mons. Jan Peňáz, P. Tomáš Šíma a pan jáhen Ladislav Kinc. Bezpečně nás vzal náš dvorní řidič pan Šauer.

První zastávka byla v Sobotíně, kde jsme měli mši svatou, kterou celebroidl Mons. Peňáz. Po mši svaté se nás ujal místní jáhen, který nám povyprávěl o historii kostela a celé obce.

Sobotín se nachází v okrese Šumperk. První zmínka o obci je z roku 1351. Historie obce je spjata s těžbou železné rudy, kterou zde začali těžit Žerotínové. V 19. století zde vznikl zásluhou hraběte Mitrovského velký podnik na zpracování železa. V jeho rozvoji pak pokračovali bratři Kleinové, kteří byli díky tomu posléze povýšeni do šlechtického stavu. Stavěli železnice a jméno Sobotín můžeme dodnes vidět na kolejích některých železničních tratí. Kleinové, jako i ostatní němečtí obyvatelé museli po druhé světové válce opustit republiku a od té doby má Sobotín úplně nové složení obyvatelstva.

Farnost Sobotín byla až do roku 1421 přičleněna k biskupství v Litomyšli. Kostel zasvěcený sv. Vavřinci byl původně dřevěný, který byl nevyhovující, a tak byl zbourán. V roce 1605 se začalo se stavbou nového zděného kostela, který byl dokončen a vysvěcen v roce 1607. Místní obyvatelstvo bylo převážně německé národnosti, které tíhlo k luteránské církvi, takže i kostel byl luteránský. Teprve od roku 1624 patří opět katolíkům. Tento kostel se stal zahajovacím místem nechvalně známých čarodějnických procesů.

Také jsme se dověděli o hrůzách, které zažívali místní obyvatelé při osvobozování Rudou armádou. Zvláště o osudu deseti sester z Kongregace sester sv. Alžběty, které všechny nalezly smrt z rukou vojáků této armády při hájení svého řeholního slibu čistoty, případně, při hájení druhých. Pomodlili jsme se u hrobu blahoslavené S. M. Paschalis – mučednice čistoty.

Potom jsme odjeli kousek od Sobotína do dřevěného kostela v Maršíkově. Tam nám pan Moravec, místní kostelník a průvodce zajímavě a s humorem povídal o historii kostela a kraje a svoje pěkné vyprávění proložil humornými, mnohdy vymyšlenými příhodami. Jelikož byl původně truhlář, věděl, jak se v dobách,

kdy neexistovaly žádné chemické přípravky, ošetřovalo dřevo, které se používalo ke stavbám. Kostel je zasvěcen archandělu Michaelovi. Byl postaven ze dřeva ze strženého kostela ve Velkých Losínách v roce 1609. Kostel má strmou valbovou šindelovou střechu. Stěny jsou obloženy deskami, které jsou zdobeny renesančním ornamentem v hnědé a šedé barvě. Loď je dlouhá 14 m a široká 11 m. Hloubka kněžiště je 7,5 m. Jsou tam dva postranní oltáře. Jeden oltář zdobí obraz Jana Nepomuckého a druhý, obraz Panny Marie. Na kruchtě jsou funkční varhany bez pedálů a mají 6 manuálových hlasů. Naše varhanice M. Nečasová si na ně mohla zahrát.

Další zastávkou na naší pouti byly Velké Losiny. Nejdřív jsme měli rozchod. Někteří navštívili místní restauraci, aby se naobědvali, jiní se prošli po parku kolem lázní a stavili se v kavárně na zákusek a kávu. Sešli jsme se potom v kostele sv. Jana Křtitele, kde jsme se pomodlili, prohlédli jsme si krásný kostel a místní pan farář nám o něm i o Losínách a okolí moc pěkně a zajímavě popovídal.

Kostel Jana Křtitele byl postaven v roce 1603 na místě strženého dřevěného kostela. Konaly se v něm luteránské bohoslužby. Po roce 1620 byl kostel pozměněn, aby se v něm mohly konat bohoslužby katolické. Z původního, ani z velmi cenného barokního a rokokového mobiliáře se téměř nic nezachovalo. K cenným památkám patří malba křížové cesty a nádherná valená klenba. Tento kostel je stavbou, která je největší vesnickou architekturou na Moravě. Jedná se o stavbu kazatelského typu s neodděleným kněžištěm.

Po prohlídce kostela si jedna skupina prohlédla zámek, druhá papírnu a pár jedinců navštívilo pralinkárnu.

Renesanční zámek patřil od 15. století Žerotínům. V roce 1802 jej Ludvík Antonín Žerotín prodal Lichtenštejnům. Poslední majitel Alois Lichtenštejn musel v roce 1945 zámek opustit, protože byl československým státem zkonfiskován. Dominantou zámku je osmiboká, šestipodlažní věž se zámeckými hodinami. V zámku je vzácná sbírka zbraní z 16. - 19. století, krásná glazovaná kachlová kamna, nejstarší na Moravě, nábytek z období renesance, baroka, klasicismu a empíru. V 17. století zde probíhaly čarodějnické procesy.

Ruční papírna V. Losiny. Původně žerotínská manufaktura pracuje ve Velkých Losínách nepřetržitě od konce 16. století až do dnešních dnů. Je jedním z posledních evropských svědků původního papírenského řemesla, jediná svého druhu v České republice. V areálu národní kulturní památky jsme mohli vidět Muzeum papíru, vybraná pracoviště výrobního procesu, v reprezentační prodejně jsme si mohli zakoupit vzorky ručně vyrobeného papíru.

Po prohlídkách jsme odjeli do Králík, kde jsme se ubytovali v poutním domě a v klášteře, kde bylo ubytování skromnější a levnější. Celý areál včetně basiliky je nádherně opravený. Po velmi chutné a vydatné večeři jsme se v basilice pomodlili večerní chválou a potom rychle na kutě.

Druhý poutní den začal četbou breviáře, modlitbou sv. růžence a mši svatou v basilice Panny Marie. Potom jsme se po vydatné snídani odebrali do basiliky, kde nás provedla paní Lída. Povíдалa o této vzácné památce, prošli jsme ambity s kaplemi, u svatých schodů jsme se pomodlili, je tam pěkná akustika, tak nám i zazpívala a zazpívali tam i poutníci. Bylo to moc dojemné a krásné. Potom jsme odjeli z Hory Matky Boží dolů do města, kde jsme měli rozchod. Navštívili jsme muzeum – památník obětí internačního tábora řeholníků z Hory Matky Boží. Zjistili jsme, že je kostel na náměstí otevřen a tak jsme tam chvíli v tichu poseděli. Byli jsme překvapení, jak je to nádherný chrám a že o něm jistě mnoho cizích lidí ani neví.

Potom jsme odjeli na zříceninu hradu Litice. Po cestě nás čekalo překvapení v podobě spadlého stromu přes úzkou silnici. Někdo z kolony aut měl motorovou pilu, a tak všichni muži byli okamžitě v pohotovosti a pomáhali. Než přijeli hasiči, byly už větve odstraněny. Na hrad se odvážili jenom ti zdatnější. Ti s bolavými klouby zůstali na zahrádce místní restaurace a dali si kávu, nebo zmrzlinu. Přišla docela silná přepřška, takže někteří turisté trochu zmokli. Potom jsme se vydali na cestu zpět a stavili jsme se v kostele v Žamberku, kde nás už očekávala průvodkyně. Barokní kostel sv. Václava získal nynější podobu v letech 1729 - 1738. Z původního dřevěného kostela se zachoval jen obraz sv. Václava, malovaný na cínu. Na hlavním oltáři je obraz zavraždění sv. Václava. Malířská výzdoba kostela je z let 1893 - 1895 od Fr. Klose. Na začátku 20. století byl interiér doplněn rezbářskými pracemi místních umělců. Po prohlídce jsme odjeli zpět do Králík, kde jsme po večeři pěkný den zakončili modlitbou večerních chval.

Třetí den ráno jsme po modlitbě ranních chval a po snídani odjeli do poutního místa Panny Marie v Rokoli, kde jsme slavili nedělní mši svatou. Potom k nám promluvila matka představená sester schonstattského hnutí o historii i současnosti tohoto poutního místa. Sestra Václava nám vyprávěla o případech uzdravení, které se staly v souvislosti s tímto poutním místem. Sestry se starají o celý areál, který zahrnuje kostel z r. 1930, zasvěcený Panně Marii Rokolské, kapličku z r.1859, dřevěnou stavbu, Loretu s obrazy sedmi bolestí Panny Marie, schönstattskou kapličku z r.1997, studánku s léčivou vodou, křížovou cestu v lese z r. 1874, novou cestu manželů a provinční dům, kde dnes žije asi 20 sester.

Odtud jsme odjeli do Rychnova nad Kněžnou, kde jsme navštívili zámek, který patří rodu Kolowratů Radkovských Libštejnských. Je to jedna z největších barokních staveb v České republice. Hlavním architektem tohoto skvostu byl Jan Blažej Santini - Aichl. Na zámku je původní stylový nábytek rodu Kolowratů, sbírka střelných zbraní z 18. století, zámecká obrazárna s galerií rodu Kolowratů a mnoha zakoupenými obrazy našich i zahraničních umělců. Zámek je spojený krytou chodbou s kostelem Nejsvětější Trojice.

Po prohlídce jsme odjeli do posledního místa naší pouti, do Koclířova u Svitav. Tam nás čekal společný oběd a potom prohlídka celého areálu. Areál se nachází v místech bývalého kláštera redemptoristů, později sester sv. Františka a sester

Notre Dame. Od roku 1995 zde sídlí Fatimský apoštolát, jejímž posláním je šířit nauku o Fatimském zjevení v r. 1917. Navštívili jsme farní kostel sv. Filomény, klášterní kostel, nově postavenou přesnou repliku kaple zjevení Panny Marie ve Fatimě „Capelinhu“ pro země východní Evropy. Areál zahrnuje i penzion pro ubytování poutníků, restauraci, vyhlášenou cukrárnu a pěkně upravené okolí, určené k procházkám i k meditaci. Na tomto místě se nám věnovala paní Hana, která si svým nadšením a zápallem pro místní poslání dokáže získat snad každého. Poté jsme se vydali naplnění krásnými kulturními a hlavně duchovními zážitky na cestu k domovu. Děkujeme Bohu a andělům strážným, že nás na cestě doprovázeli, děkujeme panu jáhnovi, že naši pouť jako vždy dokonale připravil, panu řidiči za bezpečnou jízdu a v neposlední řadě našim kněžím za duchovní služby a vedení.

J. Kolářová

Tábor

Letos nás táborový příběh vtáhl do světa počítačové hry Olemunji. Děti pomáhaly postavám šesti dobrodruhům, prof. Leonardě Müslíkové, Silanovi Khamenovi, Bludimírovi Atlasovi, Chache Vasquez, Augustovi Krupičkovi a Frantovi von Bauhasovi, najít vzácné přísady do lektvaru na záchranu krále, který se nakazil záhadnou nemocí.

Cestou za ingrediencemi nás čekalo překonávání mnohdy lstivých nástrah. Při tom jsme dávali pozor na to, aby žádná z postav nepřišla o všechny své životy. V noci jsme se plížili močály, kde jsme nenápadně obešli bahenní příšeru, abychom získali její vejce. Další den se nám podařilo v jeskyních najít lišejník. Specialistka na bojové tance, Chacha Vasquez, nás naučila bojový tanec, kterým jsme později v džungli paralyzovali nebezpečného pavouka a odebrali mu trochu jeho jedu. Procházeli jsme také městem, kde jsme mohli doplnit zásoby. Na autentickém orientálním tržišti jsme zažili, jaké to je smlouvat s místními obchodníky a vydražit si v aukci něco dobrého na zub.

Naše putování bylo několikrát ohroženo Alfonsem Mortiasem a jeho družinou. Alfonso byl králův zeť, který nechal zavraždit svoji manželku a syna, aby se mohl sám chopit moci a Olemunji ovládnout. Při jednom z Alfonsových nečekaných útoků nám přišel na pomoc letec Ned Flix. Jak jsme později zjistili, on byl do hry vtažen již mnoho let před námi. Ned už měl jednu ingredienci do lektvaru a znal dobře místní prostředí. Sám však neměl šanci získat všechny ingredience, museli jsme si tedy navzájem pomoci.

Další den jsme zamířili do oázy Coconabo pro vodu z tamní studánky. Náčelník kmene místních domorodců nám ji však nechtěl dát jen tak. Pozval nás na jejich slavnost Zlatého kokosu, kde jsme dostali šanci získat vodu sehráním místní legendy ve scénkách. S velkým překvapením jsme zde našli také královu dceru s jejím synem, oba v pořádku a zdravé. Místní lidé je našli v poušti a ujali se jich.

Nyní nám ještě zbývalo najít recept, podle kterého se lektvar smíchá. Postavy se pro něj vydaly do kláštera v horách a jejich výprava byla úspěšná. S hotovým lektvarem jsme vyrazili za králem. Královo uzdravení chtěl na poslední chvíli překazit zákeřný Alfonso, ale byl zadržen strážemi. Lektvar zabral a král byl uzdraven. Nezapomněli jsme mu předat informaci o tom, že jeho dcera s vnukem jsou naživu a kde je najde. Král pro ně s vděkem poslal a všichni se mohli opět radostně shledat.

Tímto byl náš úkol splněn. Dokončili jsme poslední úroveň hry, zachránili krále a celé Olemunji před Alfonsovou krutovládou, a mohli jsme se dostat ven, zpátky do našich domovů.

Monika Sobotková

Ministranti

Pro ministranty byl předešlý liturgický rok velmi pestrý. Jednak probíhala soutěž Ministrant roku a také proběhl v létě ministrantský čundr. Za první zmíněnou věc byli kluci oceněni na slavnost Ježíše Krista Krále. Soutěž probíhala tak, že si kluci za každou mši, na které ministrovali, napsali čárku. Kdo měl nejvíce čárek, vyhrál. Na konci byli kluci rozděleni na čtyři místa, podle počtu mší. Kluci, kteří se umístili na 4. místě (méně než 40 mší), byli: Ondra, Matouš Neumann, Míša, Matouš Merta a Pája. Na třetím místě (tedy 40 - 60 mší) se umístili Honzík Sedlák, Matěj a Kuba. Druhé místo (61 - 100) obsadili Pepa, Janík Šutera a Jeník Jílek. A soutěž vyhrál Janík Horáček, který měl 103 účastí mších svatých.

Ministrantského čundru se letos zúčastnilo pět ministrantů: Pepa, Honzík Sedlák, Matouš Merta, Pája a Kuba Horáčkovi. Strávili jsme tři dny v přírodě Žďárských vrchů, které jsme z Jimramova do Lísku, přešli. Měli jsme krásné počasí, Bůh se o nás krásně postaral, že jsme ani při bouři nezmokli. Podívali jsme se na Čtyři Palice, Devět Skal, vykoupli se na Medlově a svezli se na kolotoči.

Za starší ministranty Vašek a Tom

Pouťová pohádka

Jak to všechno začalo?

Po biřmování v srpnu 1987 se část biřmovanců sešla na táboráku u Knotků v Kněževsi. Později se mladí domluvili, že by mohli uspořádat příští srpen o pouti něco podobného s opékáním špekáčků a povídání zpestřit nějakou scénkou. Prvním scénaristou, režisérem i hercem byl Jirka Blaha a ostatní starší členové spolča.

Vzpomínáte si třeba na scénku z Vinnetoua, kde se Vinnetou (Vašek K.) a Old Shatterhand (Jirka B.) stávají pokrevními bratry. Scénky se líbily, a tak se postupně prodloužily až do současné podoby pohádky.

Po revoluci byla zahrada u Knotku již malá a táborák se stěhoval k Halvům v Kněževsi. Asi od roku 1993 se táborák až na malé výjimky natrvalo přestěhoval na výletišť v Kněževsi (1x byl táborák i na zahradě Orlovny v Olešnici a 2x když přšelo, byla pouťová pohádka bez táboráku v kulturním domě v Kněževsi). Obec Kněževs nám tímto vychází velmi vstříc. Z hlediska příprav, parkování a celkového zázemí se jedná o ideální místo.

Po Jirkovi Blahovi se psaní scénáře a režie ujal Jirka Horáček, dále Peťa Bílek s Martinem Štěrbou, po nich Zuzana a Ivana Kozlový. Pomyslný štafetový kolík předaly 3 sourozencům Bílkovým, Petře, Markétě a nakonec Michalovi, na ně navázala Eliška Kánská, která letos psaní a režii pohádky předala Klárce Horáčkové. A ta nám k tomu něco dodá:

Eliška se mě asi v půlce července zeptala, jestli bych se tento rok nechtěla podílet na psaní pouťové pohádky. Já jsem kývla a spustila tak kolotoč událostí.

Nejprve jsem si musela vybrat nějakou pohádku, kterou budu předělávat do podoby scénáře (tou byl Rozum a Štěstí od Karla Jaromíra Erbena) a vyzkoušet si napsat první dialog. Pak už následovalo samotné psaní. Probíhalo to tak, že jsem napsala pár scén, poslala je Elišce na zkontrolování a ona mi je následně vrátila se svými poznámkami. Během toho, co jsem se já věnovala psaní, moje kamarádka Lída Chytilová, sháněla herce.

Týden před poutí bylo dopsáno a začalo se cvičit. Zkoušky se staly mou oblíbenou odpolední zábavou. Ani jsem se nenadála a přišla neděle, okamžik pravdy. Měla jsem strach za všechny herce, ale byl zbytečný. Vše se povedlo na výbornou. Už se těším na další pohádku.

Nutno dodat, že bez obětavé služby rodiny Knotkových, kteří zajišťují občerstvení a organizují technikálie na místě, by pouťový táborák nebyl takovým, jakým jej známe dnes.

Jirka + Klárka H.

SDM Lisabon 2023

Na Světové dny mládeže v Lisabonu vyjeli z naší farnosti v létě tři mladí farníci: Anička Jílková, Tom Kánský a Fany Palinková. Holky byly na předprogramu s českými biskupy v Portu a Tom byl s Komunitou Emmanuel v Coimbre. Předprogram trval 4 - 5 dní a poté se všichni poutníci přesunuli do Lisabonu. Byla tam úžasná atmosféra univerzální církve, lidé opravdu z celého světa. Všude vlály vlajky a některé jsme ani neznali. Na setkání přijelo asi 1,5 milionu lidí. V Lisabonu jsme dostali poutnické balíčky, ty obsahovaly batoh, tričko, lahev na pití, klobouček, visačku se jménem a jízdenkou na hromadnou dopravu a růženec. Někteří z nás viděli i svatého otce Františka. Ze setkání si odvážíme nezapomenutelnou zkušenost s univerzální církví, kdy nezáleží na tom, kdo je jakého národa, jazyka nebo barvy pleti. Všichni věříme v toho stejného Ježíše, který nás spojuje. Papež František nás vyzval, ať se nebojíme. S touto výzvou jsme přijeli domů, plni Boží blízkosti.

TK, AJ a FP

Farní pouť do Jižních Čech

Prvním místem, které jsme při farní pouti do Jižních Čech navštívili, byl poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Klokotech u Tábora. Toto poutní místo spravuje Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné, obvykle označováni jednoduše jako obláti, kteří odtud zajišťují kněžskou službu i ve farnostech v okolí. Kongregace, kterou založil francouzský kněz a později i marseillský biskup sv. Evžen de Mazenod, byla schválena v roce 1826. V době naší návštěvy Klokot tam žádný oblát nebyl, a tak mši svatou sloužil náš pan farář Tomáš. Po mši svaté následovala komentovaná prohlídka kostela. Další naší zastávkou bylo město Tábor, kam je to z Klokot „coby kamenem dohodil“. Čas asi hodinu a půl jsme mohli využít podle své vůle: navštívit muzeum čokolády, vstoupit do otevřeného kostela Proměnění Páně k prohlídce i modlitbě, vystoupat na kostelní věž. Z Tábora jsme pokračovali do Římovy, do obnoveného poutního areálu. Zde jsme se pomodlili v jeho nejstarší části - Loretě, která je kopií domku Panny Marie v Nazaretě. Poutní areál, který spravuje Kněžské bratrstvo svatého Petra, prošel v letech 2016 - 2022 nákladnou obnovou. Opraveny byly ambity, Loreta, kostel Ducha Svatého a 25 zastavení křížové cesty, která byla známá jako „Římovské pašije“. Při prohlídce jsme mohli obdivovat bohatou malířskou výzdobu ambitů a prošli jsme se i mezi několika kaplemi pašijové cesty v přírodě. Z Římovy jsme jeli do místa noclehu v cisterciáckém klášteře ve Vyším Brodě.

V sobotu ráno jsme se mohli zúčastnit mše svaté sloužené cisterciáckými mnichy v původním ritu v latině v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Popravdě řečeno, jsme se v průběhu mše svaté moc „nechytali“. Při denním světle jsme si mohli zběžně prohlédnou budovy v areálu kláštera. Některé se postupně nezměrným úsilím mnichů podařilo opravit a vrátit jim účel ke kterému byly postaveny, na některých je stále vidět následky „hospodaření“ socialistických správců. Před prohlídkou kostela si na nás našel čas i pan převor P. Justin Jan Berka O.Cist., aby nám něco řekl o komunitě a požehnal nám.

Prohlídková trasa ve vysebrodském klášteře byla vybrána ta, kam patří opatský chrám, galerie gotického umění a knihovna, která je třetí největší klášterní knihovnou u nás. Legendární ostatkový „Závišův kříž“ jsme viděli jenom v kopii, ale i tak se bylo na co dívat. Českou mši svatou, kterou sloužil náš pan farář na úmysly nás poutníků, jsme si užili v kapli u Panny Marie spočívající na kameni - Maria Rast (Matka Boží utíká do Egypta a k smrti unavená hledá odpočínutí, ale vyprahlá poušť nabízí jen kámen...). Odedávna se na kámen takto pohlíželo, někdy kolem roku 1844 u něj pověsil obecní úředník obraz Panny Marie Sněžné. Na jaře roku 1887 sedm pasáček postavilo u skalky malou kapličku z větví a kůry a umístilo do ní svaté obrázky. Zbožný čin místních dětí přiměl opata Leopolda Wackarze, aby inicioval stavbu skutečné kaple, která byla dokončena v roce 1890 a kolem kamene postavena hala. Na kámen byla umístěna socha Panny Marie s Ježíškem v životní velikosti. Stěny haly jsou ozdobeny obrazy - některé donesli poutníci, některé darovali ti, kterým bylo líto obraz po předcích vyhodit a doma pro něj neměli místo. Kaple je vzdálená asi 2 km od Vyššího Brodu na kopci v lese, vede k ní křížová cesta zakončená

„Božím hrobem“. My jsme část cesty jeli v autobuse, asi 500 m jsme šli pěšky. Kapli nám zpřístupnil pan kostelník farního kostela ve Vyšším Brodě, za což mu patří náš veliký dík. Odpoledne jsme pak navštívili zámek Kratochvíle u Netolic. I zde hospodařili socialističtí správci tak, že ve vstupním sále bylo jednu dobu uskladňováno obilí. Mezi roky 1981 až 2006 zde byla umístěna expozice českého animovaného filmu. Poté byly zahájeny kroky, jejichž cílem bylo navrátit zámku podobu z doby renesance a vytvořit podobu připomínající 16. století, dobu, kdy byl zámek ve vlastnictví posledních Rožmberků. Škoda, že už nám nezbyl čas na prohlídku krásné zámecké zahrady.

Nocleh ze soboty na neděli jsme měli zajištěný u sester Congregatio Jesu (nebo také Anglických panen nebo Sester Mary Ward) ve Štěkni. V jejich kapli sloužil o. Tomáš nedělní mši svatou. Také nastal úsměvný okamžik. Sestra Terezie nás pozvala do sálu a zde nám přiblížila život zakladatelky jejich kongregace. V průběhu přednášky jí volala místní paní starostka a dožadovala se otevření vchodu, protože za chvíli měl začít domluvený obřad vítání nových občánek obce Štěkne. Všichni kolem byli nervózní, my poutníci jsme se cítili trapně, že zavazíme, ale sestřička byla v klidu a dokončila svoji promluvu. Další zastavení naší pouti pak bylo v premonstrátském klášteře v Milevsku. I odtud kněží řádu spravují několik okolních farností. V nedávné minulosti zde archeologové učinili unikátní objev Milevského relikviáře s hřebem ze Svatého kříže. Fotodokumentace k nalezení tohoto unikátu byla součástí komentované prohlídky. Bazilika Navštívení Panny Marie slouží jako farní kostel pro Milevsko. Byla zrekonstruována v letech 2004 až 2006. Poslední zastávkou byl barokní chrám Jména Panny Marie v Sepekově, který patří milevskému klášteru. Kostel nám otevřel místní ochotný farník. Zde jsme se na závěr pouti pomodlili loretánskou litanii a pak už jeli domů.

Z pouti, kterou nazýváme farní, jsme se vrátili plni dojmů. Byla nejen duchovní, ale i poznávací: příroda, historie, architektura, obnova památek. Velký dík patří panu jáhnu Ladislavovi za skvělou organizaci.

Marie Šafaříková

Děkanátní setkání

V sobota 25.11. se uskutečnilo děkanátní setkání mládeže v Boskovicích. Bylo určeno pro mládež od 13 let. Program byl bohatý. Začínalo se mší svatou. V první části setkání si každý mohl vybrat mezi několika činnostmi. Největší úspěch měla tělocvična, ale i o vytváření nebo kavárnu měli mnozí zájem. Druhá polovina setkání byla o přednáškách. Maruška vedla přednášku o vztazích a týmaci z MAMRE nás motivovali proč věřit. Celý den jsme zakončili chválami, protože vždy je něco, za co můžeme děkovat, za co můžeme prosit, za co můžeme chválit a také za co můžeme být vděční...

Děkuji všem, kteří se na tomto setkání podíleli a my jsme si mohli odvézt do předvánočního času spoustu energie a radosti.

Ad'a

Svatý Václav v Olešnici

Na svatého Václava oslavila Olešnice 950 let od své první zmínky. K této příležitosti se uskutečnily na faře tvořivé dílničky pro děti.

Kreativní nápady na vyrábění nadchly malé i velké. Děti si mohly vyzkoušet zatloukání hřebíků (a z nich pak bavlnkou dotvořit krásný obrázek), vytvořit si po vzoru krále Václava zlatou korunu plnou ozdobných kamenů nebo dokonce rytířský štít s erbem. Nechybělo ani něžnější tvoření v podobě korálkových andělů a spousta dalšího. Každý si přišel na své.

Dílničky se těšily hojné účasti a panovala všude příjemná atmosféra. Rodiče jistě uvítali i cukrářské výrobky přímo sousedící s tvořivými dětskými dílnami, kde bylo stále plno pilných dětských rukou, soustředěných očí a úsměvů od ucha k uchu. Mnoho rodin s mladšími dětmi (i těch, co farní akce běžně nenavštěvují) tak mohlo zavítat do KFC Rafael.

Martina Vojtová

Misijní neděle 2023 v Olešnici

V neděli ráno jsme se všichni sešli na mši svaté. Při té jsme v obětním průvodu společně s obětními dary přinášeli konkrétní věci, které symbolizovaly konkrétní kontinenty. Děti nesly například: brambory za Ameriku, rýži za Asii, vodu za Afriku a tak dále.

Po skončení mše svaté probíhal před kostelem misijní jarmark. Každý si za dobrovolný příspěvek mohl domů odnést nějakou drobnost – plátěnou tašku, cukroví nebo třeba náramek. Také si zde lidé mohli nechat vyčistit boty. Dále jsme je, jako misijní klubko, zvali na faru do kavárny. Zde byly v nabídce třeba palačinky se šlehačkou nebo výborná káva.

Celkem se při misijní neděli vybralo 26 136 Kč. Za veškeré příspěvky všem mnohokrát děkujeme, jménem dětí z misijních oblastí.

Doufáme, že jste si misijní neděli užili aspoň tak jako my, a že naši misijní činnost přijdete podpořit zase za rok!

Anežka K. a Anička S., členky misijního klubka

Bílá Hora

V den státního svátku 17. 11. 2023 uspořádal Mons. Jan Peňáz spolu s p. jáhnem L. Kincem Prosebnou pouť za vlast na Bílou horu a do Hájků u Prahy.

Poutníci od Olešnice, Víru, Bystřice, Žďáru n. S., Nového Veselí až po Bohdalov prožili v krásném slunečném dni mši svatou v kostele Panny Marie Vítězné na Bílé Hoře. Celým areálem kláštera benediktinek nás provedla sestra Petra, která se spolusestrami o toto poutní místo, jež je částečně dílem J. B. Santiniho, pečuje.

Následovala pěší pouť k Mohyle a Kříži smíření a modlitba za VŠECHNY na místě bitvy z r. 1620. Tam jsme také zazpívali celou českou národní hymnu.

Po obědě jsme se přesunuli autobusem do františkánského poutního místa Hájek u Prahy. Zde nás uvítal P. Filip, rektor klášterní kaple, a seznámil nás s pohnutou

historii kláštera. Toto místo prožilo chvíle slavné, kdy bylo cílem tisíců poutníků, ale prošlo též těžkým obdobím, kdy zde byl klášter internační (pozn. redakce: byl zde internován i někdejší olešnický farář P. Leopold Benáček) a také objekt s tajnou vojenskou výrobou. Místo znovu ožívá s postupnými opravami, ale přicházejí sem také ti, kteří svěřují sebe i své rodiny do ochrany Panny Marie Hájecké. Její soška se nachází v místní Loretě, nejstarší v Čechách a na Moravě. Po celou cestu autobusem nám Mons. Jan vyprávěl o historii těchto dvou navštívených míst a o událostech, které tam v našich dějinách proběhly. Děkujeme.

Marie Plíhalová

OPRAVY

„Jak ten rok zase utekl,“ říkám si nad klávesnicí počítače a lovím v paměti, jaké plány oprav ve farnosti jsme měli na jeho začátku, co se podařilo uskutečnit a co je potřeba naplánovat na příští rok. Zjišťuji, že už ani přesně nevím, kdy které práce byly provedeny. A o mnohých drobných opravách, pracích a údržbě jistě ani nevím. Mimo jiné proto, že je „někdo“ provedl jaksi samozřejmě, „neviditelně“, bez nároku na odměnu, dobrovolně. Tak mi snad nebudete mít za zlé, když se mi nepodaří úplný výčet.

Vzhledem k nejisté ekonomické situaci a všem krizím posledních let je i hospodaření farnosti velmi omezitelné. Takovou větší investici, která ale vzhledem k různým vnějším okolnostem stále nemá příliš konkrétní podobu, je pořízení nového zvonu. Záměr stále trvá, pěkný obnos peněz se již podařilo shromáždit, ale zatím stále nemáme konkrétní cenovou nabídku, natož uzavřenou smlouvu o dílo.

Jistě jste zaznamenali změnu v osvětlení interiéru kostela sv. Vavřince. To je oprava viditelná, byť ji v nákladech farnosti nenajdete, protože je prakticky darována. Dosavadní svítidla byla nahrazena novými osvětlovacími tělesy. Jedná se o úspornější typ LED. Kdyby vás zajímaly podrobnosti ohledně elektroinstalace v kostele, zeptejte se pana Soukala. Ten instalaci svítidel i opravami na rozvodech strávil dost času.

Stejně jako na rozšíření elektroinstalace v kostele sv. Mikuláše na hřbitově. Ze sakristie byl, velmi důmyslně a velmi šetrně ke stavebním konstrukcím, proveden rozvod do půdního prostoru a odtud ke stropním svítidlům a na kůr. V období Dušiček jsme tak mohli poprvé vidět vnitřek kostelíčku za nového osvětlení.

To bude ještě doplněno jedním stropním svítidlem v klenbě, kudy v současnosti prochází lano od zvonu. Toho v budoucnu nebude třeba. V rámci rozšíření elektroinstalace byla totiž provedena příprava na instalaci automatického pohonu zvonu, která by měla proběhnout v příštím roce. Použit bude šetrný lineární motor, podobně jako u zvonů v kostele sv. Vavřince.

A do krovu kostelíčku už není třeba lézt s baterkou. Je šikovně osvětlen. To se bude hodit při jeho opravách. Jedna nás asi bude brzy čekat, protože kolem věžičky zatéká a na některých trámech už jsou patrné poruchy.

V příštím roce by měl být také opraven chodník mezi farou a kostelem. Jak se nakonec ukázalo, je v majetku města a to už prostředky na opravu vyčlenilo do svého rozpočtu. Po několika letech vyžadují údržbu kostelní dveře a vrata na faře.

Pan Večeřa vyrobil dva nové betonové sloupky křížové cesty. Jeden z nich nahradí u 10. zastavení ten, který byl poškozen při manipulaci s těžným dřevem v roce 2020. Druhý zůstane jako rezerva, pro případ, že by došlo k podobnému poškození v budoucnu. S panem Cachem (uměleckým kovářem) už je předjednáno přenesení kovářských prvků 10. zastavení.

Poděkování patří všem, kdo se na chodu a údržbě farního majetku podílíte. Cenná jsou i upozornění, že se někde objeví nějaká porucha nebo něco nefunguje tak, jak má. A to zvláště proto, že kostel po odchodu pana Procházky nemá kostelníka „na plný úvazek“.

Vyprošujeme si, prosím, společně požehnání i pro záležitosti technického rázu, abychom mohli toto materiální zázemí užívat k životu farního společenství a Boží oslavě.

Josef Kánský

Milí čtenáři,

jsme rádi, že se s vámi znovu setkáváme na stránkách zpravodaje. Přejeme vám požehnané Vánoce.

Ať vás znovu a nově povzbudí a rozradostní skutečnost, že Slovo se stalo tělem a Bůh se rodí do našich chlévů, aby nám byl co nejvíc nablízku a vyvedl nás z temnot. Nechme se jím společně vést po cestě každý den roku 2024 a navzájem si darujme radost.

Redakční rada

Adorační den

8. ledna nás jako každý rok čeká adorační den, který je zároveň i dnem vzájemných modliteb s bohoslovci v olomouckém kněžském semináři. Na tuto příležitost k osobní modlitbě před naším Pánem v Nejsvětější svátosti oltární, ale i k naslouchání duchovnímu slovu vás zvu i vybízím. Svými duchovními promluvami nás při adoračním dnu 2024 povzbudí otec Bernard Ondřej Mléčka OFM. Na pozvání tohoto františkánského novokněze má zásluhu naše rodačka setra Antonína Markéta Bílková OSF, které za to velmi děkuji.

Sestra Antonína poslala i krátký medailonek o tomto, stále ještě, novoknězi.

Bratr Bernard Ondřej Mléčka OFM pochází z Olomouce. Je členem františkánského řádu a od února 2023 také knězem. Je skautem, má rád přírodu, hudbu a fotografii. Hraje na několik hudebních nástrojů. Vystudoval teologii na Papežské gregoriánské univerzitě v Římě. Aktuálně působí v Brně-Husovicích, kde má na starosti mladé lidi, kteří chtějí vstoupit do františkánského řádu.

Kaplička ve Křtěnově

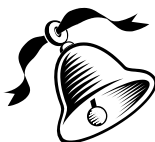
Loni před Vánocemi jsem vás ve zpravodaji zvala na žehnání kapličky ve Křtěnově o pouti v červnu 2023. V té době ještě stály 2 domy, na jejichž místě dnes stojí kaplička. Za necelý rok byla odvedena spousta práce. Ony domy byly zbourány, celé prostranství bylo srovnáno a postavena kamenná zeď (gabion). Uprostřed vyrostla zvonička, přístřešek pro setkávání lidí a vitrína pro místní betlém. Bylo zasazeno spousta květin a také vánoční strom. Vzhledem k tomu, že o svátku svatých Petra a Pavla ještě nebylo vše dokončeno, žehnání kaple se nemohlo uskutečnit a byl požehnán pouze zvon, který nese nápis: „ke cti a slávě sv. Petra a Pavla“. Zvon byl zavěšen a od léta nám ve Křtěnově ráno, v poledne a večer zvoní. Při zvonění vzpomínám na všechny moje předky, kteří by z toho byli nadšení. Pokud nám zvoní zvony pořád, je to pro nás samozřejmost. Ve Křtěnově jsme slyšeli někdy zvonit z Olešnice a někdy z Crhova, ale teď je to u nás, a to je něco docela jiného.

Troška historie: ve Křtěnově nikdy kaple nebyla. V minulém století byla několikrát snaha kapli postavit, ale nikdy k tomu nedošlo. V roce 2000 tehdejší olešnický farář Stanislav Tvarůžek chtěl, aby se v každé obci farnosti alespoň 1x za rok sloužila mše svatá. V okolních vesnicích byly zvoničky, ale ve Křtěnově nic. Tehdy byla sloužena první mše venku a májová. Při výměně farářů otec Roman Štrosa v této snaze pokračoval. V okolních vesnicích začal slavit poutě (do té doby se slavila pouť jen v Olešnici vavřínecká a na Moravské straně a ve Lhotě o svátku Nejsvětější Trojice), ale ve Křtěnově nebylo ke komu slavit pouť. Vzhledem k tomu, že všichni Křtěňáci slavili Vavříneckou pouť s Olešnicí, tak začal sloužit mši ve Křtěnově v sobotu večer před olešnickou poutí. Křtěňovští do kostela moc nechodí, ale předpoutíovou mši si docela oblíbili a účastnili se jí i s poutíovými hosty. V předvečer Svatovavřínecké pouti se mše ve Křtěnově slavila několik let. Později, už otec Pavel Lazárek, projevil přání, aby se mše slavila jindy, protože při Olešnické pouti je toho hodně, a navíc mu přibyla ještě další farnost (Černovice). Hledal se tedy termín. Nakonec otec Pavel navrhl apoštoly Petra a Pavla a pouť o posledním červnovém víkend. Rozhodl se tak na základě historické zprávy z kroniky, že první kostel v Olešnici, který vypálili husité byl zasvěcen těmto světcům, tak aby se na ně ve farnosti nezapomnělo. Místní tento návrh přijali a od té doby slavíme ve Křtěnově pouť ke sv. Petrovi a Pavlovi.

Momentálně je vše už téměř hotové. O Vánocích si můžete udělat zimní procházku do Křtěnova, podívat se na Betlém a prohlédnout si zvoničku. Pro děti tam často bývá přichystána nějaká hra.

Zvu vás tedy už teď všechny jménem obce Křtěnov na žehnání nové zvoničky, které se uskuteční v sobotu 29.6.2024 o slavnosti sv. Petra a Pavla

J. Sobotková

Člověk a víra

Začali jsme nový církevní rok, který bychom měli prožívat jako rok evangelizace. V naší farnosti je významnou formou evangelizace činnost fotografů Slávka a Honzy. Pravidelně zveřejňují fotky z různých farních setkání na webových stránkách Člověk a víra. Stráví spoustu času výběrem pěkných fotek a jejich úpravou. My pak máme možnost prostřednictvím fotek prožít některé slavnosti znovu nebo se podívat na fotky z akcí, kde jsme nebyli. Proč je to forma evangelizace? Protože spousta i nevěřících lidí sleduje naše farní stránky a hlavně fotky. Všichni pak můžeme nakouknout do života farnosti prostřednictvím fotografií.

Každý rok se v České republice vybírají nejhezčí fotografie na výstavu velkoformátových fotografií, která putuje po různých místech republiky. Každá fotografie musí splňovat téma ČLOVĚK A VÍRA sama o sobě. Z celkem 1600 fotografií bylo 300 vyřazeno a o dalších 1300 fotografií hlasovali fotografové ze společenství Člověk a víra. Bylo vybráno celkem 70 fotografií s nejvyšším počtem hlasů a z toho dvě z Olešnice, což je velký úspěch. Na jednu z těchto fotografií jste se dívali celý rok ve farním kalendáři: Tři králové na Veselce a další otiskujeme níže. Dále pak byla vybrána ještě jedna fotka pana biskupa Vojtěcha v Olešnici do diecézního dotisku a bude na výstavách, ale pouze v brněnské diecézi. Vernisáž výstavy všech 70 fotografií proběhla v listopadu v Praze na Hradčanech a odtud bude putovat už v menším počtu fotografií do různých koutů našich diecézí.

Děkujeme Slávkovi a Honzovi za jejich činnost a v příštím roce se těšíme na spoustu nových krásných fotografií.

Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Římanům 5,5)

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.